

MEGAN MIRANDA

ULTIMUL OASPETE

Traducere din limba engleză de
MARIA ADAM

CORINT
BOOKS

—2020—

Petrecerea perechilor

Aproape că m-am întors după ea. Când n-a mai venit. Când n-a mai răspuns la telefon. Când nu mi-a răspuns la mesaj.

Dar mai erau și băutura și mașinile care mă țineau pe loc, și responsabilitatea – trebuia să supraveghez situația. Trebuia să mă asigur că noaptea decurgea fără incidente.

În orice caz, ar fi râs de mine dacă m-aș fi întors. Și-ar fi dat ochii peste cap. Ar fi zis: *Am deja o mamă, Avery.*

Știu că astea sunt doar scuze.

—

AJUNSESEM PRIMA PE CULME.

Anul acesta, petrecerea se ținea într-o casă închiriată din fundătură, o casă cu trei dormitoare, aflată la capătul unui drum lung străjuit de copaci, pe care abia aveau loc să treacă două mașini una pe lângă alta. Familia Loman o numise Blue Robin din pricina peretelui lateral din șindrilă albastru-deschis și a felului în care acoperișul pătrat arăta ca vârful unei

căsuțe cu hrană pentru păsări. Deși mie mi se părea că numele i se potrivea mai bine datorită felului în care stătea retrasă între copaci, o pată de culoare când pășeai într-o parte, ceva ce nu prea puteai să vezi până nu ajungeai în dreptul ei.

Nu era cel mai frumos loc, nici nu avea cea mai bună priveliște – prea departe ca să vezi oceanul, destul de aproape ca să-l auzi –, dar era cel mai îndepărtat de pensiunea de pe aceeași stradă, iar curtea interioară era înconjurată de plante perene înghesuite, în speranța că nimeni nu avea să observe sau să se plângă.

Toate casele pe care familia Loman le închiria în timpul verii arătau la fel în interior, așa că uneori ieșeam pe ușă după o prezentare complet dezorientată: un leagăn pe verandă în loc de trepte din piatră; oceanul în loc de munți. Fiecare casă avea aceeași podea cu gresie, aceeași nuanță de granit, același stil în care rusticul se îmbină cu luxul. Iar toți pereții erau împodobiți cu imagini din Littleport: farul, catargele albe care dansau în port, valurile cu creste înspumate care se izbeau de stâncile de la marginea mării de o parte și de cealaltă. O coastă scufundată, așa se numea – degete de pământ care se înălțau din ocean, linia stâncoasă a coastei încercând să țină piept talazurilor, în timp ce insulele apăreau și dispăreau în depărtare odată cu marea.

Înțelegeam, chiar înțelegeam. Drumurile lungi cu mașina din orașe sau mutarea temporară pe timpul verii; exclusivismul unui loc care părea extrem de mic și modest. Era un oraș sculptat în munții sălbatici și neatinși pe o parte și oceanul pe cealaltă parte, în care ajungeai doar cu răbdare, pe unicul drum de pe coastă. Exista din pură încăpățănare, împotrivindu-se naturii din ambele părți.

Ca localnic, te simțeai de parcă erai croit din același caracter.

Am golit cutia cu băutura rămasă din casa mare pe insula de granit din bucătărie, am dosit decorațiunile fragile și am aprins luminile de la piscină. Apoi mi-am turnat un pahar și m-am așezat în curtea din spate, ascultând sunetele oceanului. Fiorul vântului de toamnă strecurându-se printre copaci m-a cutremurat și m-a făcut să îmi strâng jacheta pe lângă corp.

Această petrecere anuală se organiza întotdeauna pe muchie – o ultimă luptă împotriva schimbării anotimpului. Aici, iarna îți pătrundea în oase, întunecată și nesfârșită. Venea de îndată ce plecau oaspeții.

Dar mai întâi avea să fie asta.

Încă un val s-a spart în depărtare. Am închis ochii, numărând secunde. Așteptând.

În această seară, ne aflam aici ca să punem capăt sezonului de vară, însă el plecase deja pe mare fără să ne ceară voie.

—

LUCIANA A AJUNS TOCMAI când petrecerea era în toi. N-am văzut-o intrând, dar stătea singură în bucătărie, nesigură pe ea. Ieșea în evidență, înaltă și nemișcată în tot acel iureș, privind în jur. Prima ei petrecere la care trebuia să vină însoțită. Atât de diferită, știam, de petrecerile la care fusese toată vara, primirea ei în lumea Verilor din Littleport, Maine.

Am prins-o de cotul încă rece cumva. A tresărit și s-a întors spre mine, apoi a expirat ca și cum se bucura să mă vadă.

— Nu e tocmai ce mă așteptam, a spus.

Era prea aranjată pentru ocazia asta. Părul perfect onduat, pantalonii croiți la comandă, pantofii cu toc. De parcă lua parte la un brunch¹.

Am zâmbit.

¹ Masă între micul dejun și prânz (n.tr.).

— Sadie e cu tine?

M-am uitat prin cameră după părul blond-închis familiar, cu cărare pe mijloc, prins în cozi subțiri împletite în jurul tâmplor și adunate la spate, ca o copilă din altă epocă. Stăteam pe vârfuri, încercând să-i aud râsul.

Luce a clătinat din cap, iar onduleurile întunecate i-au alunecat pe umeri.

— Nu, cred că încă își face bagajele. M-a adus Parker. A spus că vrea să lase mașina la pensiune ca să plecăm pe urmă mai ușor.

A gesticulat în direcția pensiunii Point, o casă în stil victorian transformată, cu opt dormitoare, aflată în vârful culmii, cu turlă și balcon. De acolo, aproape distingeai orașul Littleport în întregime – cel puțin, toate locurile care contau – din port până la fâșia de nisip de pe plaja Breaker, cu stâncile proiectate spre mare, unde familia Loman locuia la capătul nordic al orașului.

— N-ar trebui să parcheze acolo, am spus cu telefonul deja în mână.

În curând, proprietarii pensiunii aveau să observe că oamenii începeau să-și lase mașinile în parcare lor.

Luce a ridicat din umeri. Parker Loman făcea orice voia, fără să se gândească vreodată la repercusiuni.

Am dus telefonul la ureche. De-abia îl auzeam sunând pe deasupra muzicii și am făcut palma căuș pe cealaltă parte.

Bună, ați sunat la Sadie Loman...

Am apăsat să închid apelul, am strecurat telefonul înapoi în buzunar și apoi i-am dat lui Luce un pahar roșu de plastic.

— Poftim.

Ceea ce voiam să spun, de fapt, era *Doamne, respiră și tu, relaxează-te*, dar asta depășea deja limitele tipice ale conversațiilor

mele cu Luciana Suarez. Ea a ținut șovăielnic paharul în mână în timp ce eu mutam sticlele pe jumătate goale din jur căutând acel whisky pe care știam că-l preferă. Era un lucru care-mi plăcea cu adevărat la ea.

După ce am turnat, s-a încruntat și a spus:

— Mersi!

— N-ai pentru ce!

Un sezon întreg împreună și tot nu știa ce să creadă despre mine, femeia care locuia în casa de oaspeți de lângă reședința de vară a iubitului ei. Prietenă sau dușmancă. Aliată sau adversară.

Apoi a părut că ia o hotărâre, pentru că s-a aplecat ceva mai aproape, de parcă se pregătea să-mi împărtășească un secret.

— Eu tot nu înțeleg.

Am zâmbit.

— O să vezi.

Avea dubii în privința petrecerii cu însoțitori încă de când Parker și Sadie îi povestiseră despre ea; i-au spus că nu aveau să plece cu părinții lor în weekendul de Ziua Muncii, ci aveau să rămână până în săptămâna de după finalul sezonului pentru asta. O ultimă noapte pentru cei care rămâneau acolo de la Ziua Eroilor până la Ziua Muncii, săptămânile care încheiau sezonul de vară plus încă una. Revărsându-se în viața oamenilor care locuiau aici tot timpul anului.

Spre deosebire de petrecerile la care o dusesese familia Loman toată vara, aceasta nu avea furnizori de mâncare, nici amfitrioane, nici barmani. În locul lor era o varietate de resturi adunate de oaspeții care goleau dulapurile cu băuturi, frigiderele și cămarile. Nimic nu se asorta. Nimic nu avea locul său. Era o noapte de excese, un rămas-bun prelungit, nouă luni în care să uiți și să speri că și alții uitaseră.

Petrecerea perechilor era și exclusivistă, și nu. Nu exista o listă cu invitați. Dacă auzai de ea, erai invitat. Adulții cu responsabilități adevărate se întorseseră deja la viețile lor obișnuite. Copiii mai mici reveniseră la școală, iar părinții lor plecaseră odată cu ei. Așa că rămânea partea de mijloc. Cei de vârsta studenției sau mai mari, înainte ca angajamentele vieții să te rețină. Înainte ca astfel de lucruri să înceapă să te obosească.

Împrejurările din această seară ne făceau să părem la fel și nu-ți mai dădeai seama dintr-o privire cine era localnic și cine era în vizită. Ne prefăceam: dacă ne dezbraci, suntem toți la fel.

Luce s-a uitat la ceasul elegant de aur de la mână de două ori în tot atâtea minute, răsucindu-l înainte și înapoi de fiecare dată peste osul încheieturii.

— Doamne, a spus ea, durează o veșnicie.

—

ÎN SFÂRȘIT, A AJUNS și Parker, căutându-ne nonșalant cu privirea din cadrul ușii. Toate capetele s-au întors spre el, așa cum se întâmpla deseori când Parker Loman intra în cameră. Era felul în care se comporta, o detașare pe care o perfectase, menită să țină pe oricine în tensiune.

— O să observe mașina, i-am spus când ni s-a alăturat.

El s-a aplecat și a cuprins-o pe Luce cu brațul.

— Îți faci prea multe griji, Avery.

Așa era, dar numai pentru că el nu se gândise niciodată cum arăta pentru cei din cealaltă tabără – localnicii care trăiau aici, care aveau nevoie de oameni ca ei și totodată îi detestau.

— Unde-i Sadie? am întrebat tare ca să acopăr muzica.

— Credeam că vine cu mașina ta. El a ridicat din umeri, apoi s-a uitat în altă parte peste umărul meu. Mi-a zis mai devreme să n-o aștept. Presupun că e stilul ei de a spune că *nu vine*.

Am clătinat din cap. Sadie nu lipsise de la nicio petrecere a perechilor în toți anii de când începuserăm să venim împreună, din vara în care împliniserăm optsprezece ani.

Mai devreme în acea zi, dăduse de perete ușa casei de oaspeți fără să bată, mă strigase din camera din față, apoi încă o dată intrând în dormitorul meu, unde stăteam cu laptopul deschis pe cuvertura albă, în pantaloni scurți de pijama și o bluză calduroasă cu mâneci lungi, cu părul strâns în coc în vârful capului.

Era deja îmbrăcată de zi, în timp ce eu îmi revizuiam responsabilitățile față de compania lui Grant Loman de administrare a proprietăților, o ramură a firmei sale de dezvoltare imobiliară. Sadie, purtând o rochiță albastră și sandale cu barete aurii, se sprijinise pe șold ca să-i văd osul ieșit în afară și spusese: *Ce părere avem despre asta?* Rochia i se mulase pe fiecare formă a corpului.

Mă sprijinisem în perne, îndoisem genunchii, crezând că avea să rămână. *Știi că o să-ngheți, nu?* o întrebasesm. Temperatura scăzuse în ultimele seri – un precursor al abandonului, cum îi spuneau localnicii. Într-o săptămână, restaurantele și magazinele de pe Harbor Drive aveau să-și schimbe programul, în timp ce grădinarii se transformau în personal de întreținere al școlii și șoferi de autobuz, iar copiii care munceau ca ospătărițe și docheri plecau pe părțile din New Hampshire ca să lucreze ca instructori de schi. Noi, ceilalți, eram obișnuiți să profităm la maximum de vară, de parcă făceam provizii de apă înainte de secetă.

Sadie dăduse ochii peste cap. *Am deja o mamă*, spusese ea, dar căutase prin șifonierul meu și-și pusese un pulover ciocolatiu, care oricum fusese al ei. Îi transformase ținuta într-un amestec perfect de elegant și comod. Fără efort. Se răsucise spre ușă, cu degetele neastâmpărate în vârfurile firelor de păr, debordând de energie.